

РЕШЕНИЕ

№ 1448

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 133 СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА З. МИХАЙЛОВА

при участието на секретаря А. Г. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от ЦВЕТЕЛИНА З. МИХАЙЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110200137 по описа за 2023
година
за да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на С. Д. Е., с ЕГН *****, подадена чрез адв. А. С. от САК против наказателно постановление № СО-Т-С-21-04-074/06.07.2021 г., издадено от Д.П.Б., в качеството му на заместник-кмет на Столична община, с което на осн. чл. 36, ал. 1 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО, Наредбата/, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300.00 лева, за нарушение на чл. 23 от НРУИТДТСО.

Жалбата е подадена в срок и е допустима /от АНО не е представено доказателство за връчване на обжалваното НП, както и за законосъобразно приложение на разпоредбата на чл. 58а, ал.2 ЗАНН/.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното НП, като се счита, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана при неправилно приложение на материалния закон, тъй като същата не е субект на административно-наказателната отговорност, защото не е имала качеството търговец - не е извършвала търговска дейност в качеството на физическо лице, а от името и за сметка на своя работодател – „К. 2019“ ЕООД. Сочи се, че в качеството на продавач-консултант, наета по трудово правоотношение от работодателя „К. 2019“ ЕООД тя не е и субект на задължението по чл. 23 от Наредбата, тъй като не е имала правото, нито е била длъжна да подава заявление за издаване на разрешение за ползване на

място за търговия на открито. С тези съображения се моли за отмяна на обжалваното НП, като незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание, жалбоподателят Е., редовно призована, не се явява лично, а се представлява от адв. А. С., поддържа жалбата и по съображенията, изложени в нея, моли за отмяна на процесното НП и за присъждане на разноските, направени в хода на производството – заплатено адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от ст. юрк. К. която оспорва жалбата и пледира за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно, като счита, че нарушението и отговорността на жалбоподателя за същото са категорично доказани. Заявява, че се прилага понятието за търговец по смисъла на Наредбата и ЗЗП, а именно съгласно параграф 13, т. 2 от Закона за защита на потребителите. С оглед на това моли за потвърждаване на обжалваното НП и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В хода на съдебното следствие са разпитани в качеството на свидетели актосъставителя Г. С., която логично, последователно и добросъвестно възпроизвежда възприетите от нея факти по време на извършената проверка в качеството на инспектор в Столичен инспекторат към Столична община. Поради това съдът кредитира нейните показания и поставя същите в основата на приетата за установена фактическа обстановка, а именно:

На 14.03.2021 г. около 12:05 часа, свидетелят Г. С. и други инспектори в Столичен инспекторат към Столична община, извършили проверка в парк „Заимов“ по спазване на правилата за осъществяване на търговска дейност на територията на Столична община. На централната алея в парка установили наличието на метална конструкция (мобилно съоразение). Вътре се намирало лице от женски пол, което продавало различни стоки, като палачинки, сладолед, безалкохолни напитки, минерална вода – имало поставен ценоразпис. Поискали документ за разрешение да се извършва търговска дейност на посоченото място, но такъв не бил представен. След това проверяващите се легитимирали и установили самоличността на лицето, което продавало описаните по-горе стоки - С. Д. Е.. Проверяващите лица в при конкретната проверка не извършили контролна покупка, но назад във времето са правили такива, при което им е бил даван касов бон от фискално устройство, което е регистрирано на юридическо лице. Въпреки това не се поинтересували кое е това юридическо лице и в какви отношения се намира с него лицето С. Д. Е..

Контролните органи приели, че лицето С. Д. Е. осъществява търговия на открито без наличие на съответно разрешение за това, издадено от кмета на район „Оборище“. За така установеното нарушение свид. Г. С. съставила срещу С. Д. Е. акт за установяване на административно нарушение № 21-04-074/14.03.2021 г. за извършено на същата дата нарушение по чл. 23 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на

територията на Столична община. Актът бил предявен на нарушителя, която след като се запознала със съдържанието му, го подписала без възражение. В срока, визиран в разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН също не е подадено възражение срещу така съставения акт. Въз основа на посочения АУАН е издадено и обжалваното в настоящото съдебно производство наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на жалбоподателя Е., на основание чл. 36, ал. 1 от Наредба за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община е наложена „глоба” в размер на 400 лева.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН – АУАН № 21-04-074/14.03.2021 г., длъжностна характеристика на длъжността „старши инспектор“; удостоверение изх.№ 030202200216929/22.11.2022 г. по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, трудов договор № 17/5.09.2020 г., длъжностна характеристика на длъжността „продавач-консултант“, справка от НАП изх. № 08388203024369/15.09.2020 г. за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, удостоверение за декларирани данни изх. № 030192203872945/06.10.2022 г. на ТД на НАП – Варна, писмо изх. №987-1/30.01.2023 г. на директора на Офис Добрич на ТД на НАП Варна, както и гласните доказателствени средства – показанията на свидетеля Г. С.. Съдът кредитира с доверие показанията на разпитания свидетел, възприемайки ги като обективни и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

На следващо място, от представените писмени доказателства с жалбата и от адв. С. в съдебно заседание - трудов договор № 17/15.09.2020 г., сключен между „К. -2019“ ЕООД – гр. Добрич, в качеството му на работодател и С. Д. Е., като работник, изпълняващ длъжността „продавач – консултант“; както и длъжностната характеристика, подписана от Е. на същата дата - 15.09.2020 г. и справката от НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ от 15.09.2020 г., безспорно се установява, че е налице трудово правоотношение между С. Е. и търговското дружество „К. -2019“ ЕООД – гр. Добрич. Също така става ясно, че посоченото дружество стопанисва проверения обект, с оглед на обстоятелството, че видно от писмо изх. № 987-1/30.01.2023 г. на директора на Офис Добрич на ТД на НАП Варна, „К. -2019“ ЕООД има регистрирано фискално устройство на адрес: гр. София, район Оборище, парк „Заимов“, с дата на регистрацията: 14.03.2019 г., като за периода от м. март до м. юли 2021 г. има данни за реализиран оборот на посоченото фискално устройство.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата, съдът намира, че същата е процесуално допустима, тъй като изхожда от легитимирано лице и е срещу административно-наказателен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол. Следва да се приеме, че е подадена в срок, тъй като наказващият

орган не представи надлежни доказателства за датата на връчване на обжалваното НП на Седва Е., нито за законосъобразно приложение на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН.

С оглед на всичко гореизложено, следва да се приеме, че обжалваното НП не е било връчено по надлежния ред на жалбоподателя, поради което и процесната жалба следва да се приеме за подадена в законоустановения срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, и като такава се явява процесуално допустима.

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя. В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в пределите на тяхната материална и териториална компетентност. Спазен е регламентираният от нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН задължителен, минимален обем от информация. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства в АУАН и тяхното последващо възпроизвеждане в текста на атакуваното НП. Констатираното административно нарушение е описано точно и ясно, като са посочени всички елементи от състава на нарушението, както и съответстващата му правна квалификация, така че нарушителят да е в състояние да възприеме фактическите и правни рамки на нарушението и адекватно да организира защитата си, което е и сторил. Спазени са и давностните срокове, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са самостоятелно основание за отмяна на обжалвания санкционен акт.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Съгласно сочената за нарушена правна норма на чл. 23 от НРУИТДТСО - Търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността. От събраните по делото доказателства, анализирани по-горе, не се доказва по изискуемия от закона безспорен и категоричен начин авторът на извършеното нарушение. В този смисъл е налице неправилно прилагане на материалния закон.

Според разпоредбата на чл. 26 от НРУИТДТСО при извършване на търговия по чл. 19 (търговия на открито е търговия на дребно върху терени общинска собственост), търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи определени документи, един от които се явява разрешение за ползването от него място, издадено от кмета на района, на територията на който се извършва дейността. В конкретния случай, от доказателствената съвкупност по делото се установи, че макар такъв документ да не е бил представен, проверяващите служители на Столичния

инспекторат не са установили кое именно лице извършва търговска дейност в обекта, като не счели дори за необходимо да установят на кое юридическо лице е регистрирано фискалното устройство в обекта. При това положение не е проверено и установено дали на името на „К. - 2019“ ЕООД /юридическото лице, от чието име и за чиято сметка се извършвала търговската дейност в обекта/ няма разрешение за ползването място, издадено от кмета на район "Оборище".

Несъмнено установено е, че при извършената проверка жалб. Е. не е представила разрешение за ползване на мястото, издадено от кмета на район Оборище нито на името на нейния работодател - „К. - 2019“ ЕООД, от чието име и за чиято сметка извършвала търговска дейност, нито на нейно име. Разрешение не се представи и в хода на съдебното производство, с оглед на което съдът приема, че липсва издадено такова. Следователно е налице извършено административно нарушение по чл. 23 от НРУИТДТСО, съдът обаче, счита, че актосъставителят и АНО са допуснали неправилно определяне на субекта на извършеното иначе деяние.

Безспорно е доказано от допълнително представените писмени доказателства с жалбата и от адв. С. в съдебно заседание и не се спори по делото от страните, че в обекта, от който жалб. Е. продавала палачинки, сладолед, безалкохолни напитки, дейност е извършвало ЮЛ – „К. - 2019“ ЕООД, в което жалб. Е. работела като работник на длъжност „продавач-консултант“. В този случай, за извършеното нарушение на чл. 23 от НРУИТДТСО, съгл. чл. 24, ал. 2 от ЗАНН, отговорността би могла да бъде ангажирана в три хипотези на "субект" на деянието: или самото ЮЛ, ако е предвидена такава отговорност, или неговия управител, но в изрично посочено такова качество, или жалб. С. Е., в качеството на работник или служител, но отново в това качество, а не на собствено основание, като гражданин, в каквото качество е ангажирана отговорността ѝ в конкретния случай. Т. е. тя може на осн. чл. 24, ал. 2 от ЗАНН да понесе отговорността за нарушението, извършено при осъществяване дейността на „К. - 2019“ ЕООД, но именно в качеството на работник в това дружество. Тя безспорно е физическо лице, но правосубектността ѝ като "обикновено" ФЛ - гражданин е една, а като работник/служител в ЮЛ, което реално извършва търговската дейност – друга. Или, ако АНО бе желал да санкционира с наказание "глоба" лицето С. Е., като работник, извършил административно нарушение при осъществяване дейността на юридическото лице „К. - 2019“ ЕООД следваше изрично да посочи, че Е. се наказва с "глоба", но като работник (служител) на „К. - 2019“ ЕООД за извършено административно нарушение при осъществяване търговската дейност на посоченото юридическо лице. При това обаче, за да бъде ангажирана отговорността ѝ за виновно извършено административно нарушение, следва да се изследва и дали не са налице основания за приложение на разпоредбата на чл. 25 ЗАНН, а именно дали работникът не е действал при условия на изпълнение на неправомерна служебна заповед, дадена по установения ред, при което положение и ако

заповедта не съдържа очевидно за работника нарушение, същият не носи административно-наказателна отговорност.

Всички тези обстоятелства обаче не са били изследвани нито от актосъставителя, нито от АНО, в нарушение на изискванията на чл. 53, ал. 3 от ЗАНН. Липсата на този съставомерен признак – точното качество на субекта на нарушението, при нарушение, извършено при осъществяване дейността на едно ЮЛ, води до неправилна – непълна квалификация на деянието, както и до невъзможност да се изследва субективната страна на деянието. А актосъставителят и АНО са имали възможност да установят, че към датата на нарушението Е. притежава именно това качество /работник на „К. - 2019“ ЕООД/. Видно от материалите по административно наказателната преписка, било им е известно обстоятелството, че в проверения обект търговската дейност се извършва от името и за сметка на юридическо лице, тъй като фискалното устройство, намиращо се в обекта е регистрирано на юридическо лице. Но както проверяващите, така и актосъставителят и АНО са приели, че това обстоятелство е ирелевантно и не са наказали С. Е. в качеството на работник на „К. - 2019“ ЕООД за нарушение извършено при осъществяване дейността на юридическото лице, а гражданина С. Д., в нарушение на закона.

Това обстоятелство има съществено значение, включително с оглед на това, че при правилно индивидуализирано качество на субекта, извършил нарушението, ако деянието е извършено при условията на чл. 25 ЗАНН, работникът не би следвало да носи административно-наказателна отговорност, но при ангажирана отговорност на жалбоподателя в лично качество на физическо лице, тя е лишена от възможността дори да наведе подобно възражение.

Ето защо съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

До този извод се стига и въз основа на допълнително установените факти, които не кореспондират на фактическата обстановка, описана в АУАН и НП, с оглед на което последната остана недоказана, доколкото от събраните доказателства се установи по категоричен и несъмнен начин, че С. Е. по посоченото време и на посоченото място не е извършвала търговия на открито от свое име и за своя сметка като физическо лице, а от името и за сметка на юридическо лице - „К. - 2019“ ЕООД, който факт изобщо не е упоменат в АУАН и НП.

Следователно не се доказаха и фактическите твърдения, описани в АУАН и НП, което е още едно основание за отмяна на обжалваното НП, поради неправилно приложение на материалния закон, а именно недоказаност на административнонаказателното обвинение.

Съдът констатира, че жалбоподателят претендира на осн. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН разноски за адвокатско възнаграждение по делото в размер на 300.00 лева. Когато такива са направени в хода на съдебното производство, то понасянето им се определя по реда на АПК - чл. 143, ал. 1, където е указано,

че, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Така, с оглед решението на съда по същество на казуса – да отмени наказателното постановление, въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати направените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в процеса.

Възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, не е направено от въззиваемата страна, поради което и съдът следва да присъди в тежест на наказващия орган претендираните от жалбоподателя разноски в размер на 300.00 лв. за адвокатско възнаграждение, предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие. В договора е посочен размера на възнаграждението, както и че същото е платено в брой, поради което и има доказателства, че разноските са реално направени от жалбоподателя.

Що се отнася до искането на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде оставено без уважение, предвид изхода на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 и чл. 63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № СО-Т-С-21-04-074/06.07.2021 г., издадено от Д.П.Б., в качеството му на заместник-кмет на Столична община, с което на осн. чл. 36, ал. 1 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община на С. Д. Е., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300.00 лева, за нарушение на чл. 23 от НРУИТДТСО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Д. Е., ЕГН *****, сума в размер на 300.00 /триста/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на въззиваемата страна СО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство пред настоящата инстанция като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София, на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14- дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____

